

„United World College je škola k nezaplacení.“ říká Markéta Krajiníková. „Člověk tam nezíská jenom vzdělání, vyroste i jako individualita.“

a v zimě normálně padá sníh? Všechno jedno, od dvanácti do čtyř prostě nic nefungovalo. Zavíralo dokonce i tamější muzeum.

Škola byla bezvadná. Společně s profesory jsme bydleli v osmi velkých vilách přímo ve vesnici a vedle ní byl areál, kde bylo všechno ostatní – výukové prostory, laboratoře, výtvarné i fotografické ateliéry a menza. UWC neprovozovali Itálové, takže nikdy nestávkovala. Jen jednou kvůli čemusi přestali učit čtyři italské profesori a jeden Chilec. Ostatních pětadvacet kantorů učilo dál.

O ZVYCÍCH A LIDECH

Na mužích v Duinu mě překvapilo, že o sebe pečovali víc než jejich ženy. Vidala jsem je častěji i jako zákazníky kadeřnictví. Pro mé italské spolužáky to ovšem neplatilo. Byli to bez výjimky levičáci a volili opačnou image: tři týdny se nemýt, nosit pokud možno roztrhané kalhoty a povislé tričko, vlasy si nechat narůst do půli zad a do nich si vláčet kus provazu. V pokojích měli plakáty revolučních, pořád seděli někde v baru a místo o holkách se bavili o politice.

Když jsem zjistila, že jsou většinou komunisté – ne sympatizanti, přímo členové strany! –, nejdřív jsem se divila. Pak jsem pochopila, že v Itálii není moc na výběr. Pravice

má v programu xenofobní útoky na emigranty i další věci, za jaké se musí slušný člověk stydět, a pořádná opozice pomalu neexistuje.

Kromě Italů, kterých bylo nejvíc (čtyřicet), byli v UWC studenti zhruba osmdesáti národností. Zpočátku se lišili hlavně temperamentem a tím, nakolik si připouštěli fyzický kontakt s ostatními. Počínaje Nory, jež by ani nenapadlo někoho obejmout, a konče Italy, kteří na potkání kdekoho líbali. Po půl roce se rozdily setřely a všichni jsme se poitalštili. A po prázdninách se zase vraceli k normálu.

„Studijní režim“ měl k našemu gymnáziu daleko. Učili jsme se jen dopoledne, ale tím program nekončil. Odpoledne patřilo zájmovým kroužkům a také povinné dobrovolnické službě. Cíl byl jasný – maximum inspirujících zážitků a celistvé vzdělání, jak po akademické, tak po osobnostní stránce.

Líbil se i způsob výuky. Ve třídách nás nebylo nikdy víc než deset a všichni studovali vlastní kombinaci vybraných předmětů. Zkoušelo se jen písemně a známek bylo osm. Sedmička byla nejlepší, nula nejhorší. Ale už trojka znamenala co u nás pětka. Takže se vlastně dalo propadnout na čtyři úrovně. Z některých jste ještě mohli zpátky a z jiných už ne.

Od českých středních škol se UWC snad nejvíc lišila liberálností svého vedení. Skoro o všem rozhodovali nebo spolurozhodovali studenti. Určovali si, jaké škola zřídí zájmové kroužky, zvali do vyučování známé osobnosti. Občas jsme dokonce zasahovali až zbytečně – do věcí, které se nás vůbec netýkaly.

ZTRÁTY A NÁLEZY

Se spolužáky jsme si dělali legraci, že člověk odjíždí do UWC a má o ostatních národnostech nejružnější předsudky, zatímco domů už se vrací se spoustou důkazů, proč jsou ty předsudky oprávněné. Ale tak to není. Člověk naopak přestane lidí škatulkovat předem.

Mám pocit, že jsem za ty dva roky rychleji dospěla – zažila jsem tam toho víc než tady za deset let. Odjela jsem jako dítě, o které se celý život někdo staral, a najednou bylo všechno na mně. Chyběla mi tam péče rodičů. A teď, po návratu, mi zase trochu vadí.

Maturitu na UWC uznává i Česká republika, takže jsem nemusela opakovat a rovnou se přihlásila na vysokou. Už před odjezdem do Itálie jsem tíhla k nějaké sociální činnosti, ale také jsem uvažovala o anglistice. V Duinu jsem si ujasnila, že moje cesta vede jinam než zaobírat se ja-

zykem, a přihlásila jsem se na PF UK, na obor speciální pedagogika.

TIP

V otázkách dopravy musí být člověk flexibilní. Nebo ještě lépe – flegmatický. Nepočítejte, že se někým dostanete, jak jste si naplánovali, zapomeňte na plynulé přestupy s desetiminutovým čekáním na spoj. Nikdy jsem tam žádný nestihla.

Pokud umíte jen trochu italsky, zamyslete si, kdy tu řeč použijete. Jakmile od vás někdo uslyší první italské slovo, už na vás anglicky nepromluví. Zažila jsem to se spolužáky a nebylo to až tak nepřijemné – oceňovali mou snahu a taky tam nemají ve zvyku smát se jako lidi u nás, když slyší komolit svou mateřštinu. Někdy je to ale k vzteku. Po prvních třech měsících v Itálii jsem letěla přes Milán a nestihla navazující spoj. U přepážky, kam jsem si šla pro radu, co mám dělat, když mi uletělo letadlo, se nejdřív zeptali: mluvíte italsky? Neopatrně jsem kývla, že trošičku – a byla jsem ztracena. Okamžitě přešli na svou mateřštinu, já tam stála a nechápala nic. S angličtinou už se nikdo neobtěžoval. Na mezinárodním letišti bych to nečekala.

Vlastní zkušenosti z ciziny můžete nabídnout na adrese zvelebil@reflex.cz